

ผลานิสงส์

อาตมาได้รับคำนิมนต์ของท่านผู้อำนวยการและคณะแพทย์ของโรงพยาบาลจังหวัดขอนแก่น ให้มาบรรยายธรรมเรื่อง “ผลานิสงส์ในการรักษาพยาบาลช่วยเหลือผู้ป่วยที่ประสบอุบัติเหตุในการจราจรทางบก” ขอเจริญพรญาติโยม ฟังต่อไป

♦ มรรค คือ การทำงานตามหน้าที่

คนที่เข้ามารับราชการ จะเป็นตำรวจก็ดีทหารก็ดี หรือจะเป็นข้าราชการประเภทอื่นอะไรทั้งหมด ต้องรู้จักหน้าที่ของเรา เพราะเราเรียนหน้าที่อย่างนั้นมาจึงมารับราชการอย่างนั้น เมื่อรับราชการอย่างนั้น ก็ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างนั้นของเราให้ถูกต้อง ถ้าเราไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเราให้ถูกต้องก็เรียกว่าไม่เคารพต่อหน้าที่ของเรา และเป็นเหตุให้เกิดความบกพร่องเสียหาย คนไทยเราทุกคน อยู่ร่วมกัน ต้องช่วยกันรักษาหน้าที่ของตนๆ นอกจากนี้ ก็ต้องพยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกิจหน้าที่ของตนแก่บุคคลอื่นที่ยังไม่รู้ อันนี้ เป็นการให้ข้อคิดและจะขอพูดตรงไปตรงมา

อย่างเช่นตำรวจและเจ้าหน้าที่จราจร จะเป็นทางบกก็ดี ทางอากาศก็ดีทางน้ำก็ดี กฎระเบียบมีอยู่และรู้แก่ใจดีอยู่แล้ว อาตมาเคยไปขึ้นเครื่องบิน ได้เห็นว่านักบินนั้นเขาเคารพต่อกฎระเบียบของการบินมาก ซึ่งก็หมายถึงเคารพหน้าที่ด้วย อาตมาเคยถามเจ้าหน้าที่สนามบินได้ความว่า เขามีระเบียบว่าเครื่องบินต้องลงตรงนั้นแล้ววิ่งไปถึงตรงโน้นจึงจะกลับมานี่ เขามีคนคอยควบคุม คอยสั่งอย่างนั้นอย่างนี้ และผู้ทำหน้าที่ก็ปฏิบัติตามนั้นจริงๆ ซึ่งไม่เหมือนกับการจราจรทางบกที่เราเห็นกันอยู่

เจ้าหน้าที่ที่คอยตรวจตราอยู่ก็มี แต่ปรากฏว่ายังมีรถที่นั่นจะวิ่ง
อย่างไรก็ได้ ขอให้มืออะไรเล็กๆน้อยๆเป็นสินบนหรืออามิสเท่านั้น
อันนี้ถือว่าเราบิดเบือนต่อหน้าที่ของเรา เพราะเป็นหน้าที่ของเรา
ที่จะต้องเข้มงวดแนะนำตักเตือนกันตามระเบียบตามกฎหมาย

เราต้องระลึกอยู่เสมอว่า เราคนหนึ่งที่จะเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่
อย่างเคร่งครัด พุดในมุขกลับก็คือว่า กรณีบ้านเกิดภาวะวุ่นวาย
นี้ก็เพราะว่าเราคนหนึ่งเป็นผู้บิดเบือนต่อหน้าที่ เราคนหนึ่งเป็น
ผู้ชักชวนกันไปทำฉิบหาย ต้องกล่าวพูดกล่าววิจารณ์กันตรงๆอย่างนี้
เลย โดยปกติเรื่องของการตำหนินั้น เรามักตำหนิบุคคลอื่น แต่
ไม่เคยตำหนิตัวเองเลย ฉะนั้น วันนี้อาตมาอยากขอแนะนำ
พวกเราชาวพุทธหรือผู้ที่แสดงตนเป็นชาวพุทธจริงๆ ควรรู้ว่า
พระพุทธรูปมีความหมายอย่างไร และพระพุทธรูปแนะนำให้
ให้ทำอะไรโดยวิธีใด **พุทธศาสนาแนะนำให้ มี เมตตา กรุณา**
มูทิตา อุเบกขา ข้อนี้เราคงจะรู้จักกัน เคยได้ยินได้ฟังมาทุกคนแล้ว
ในสมัยพุทธกาล มีแพทย์หนุ่มคนหนึ่งชื่อ **ชีวกโกมารภัจจ์** ซึ่งเป็น
ผู้รักษาหน้าทีอย่างเป็นเลิศ เขารักษาเยียวยาให้แก่บุคคลถ้วนหน้า
นับแต่เจ้าฟ้ามหากษัตริย์พระภิกษุสามเณรลงมาจนถึงชาวบ้าน
คนยากคนจน โดยไม่เห็นแก่อามิสรางวัลตอบแทนใดๆ จึงได้รับ
การยกย่องทั่วไปจนได้เป็นแพทย์ประจำพระพุทธรูปเจ้า นานไปๆ
ชื่อเสียงระบือไปทั่วทั้งแคว้น จาริกไปรักษาคนแทบทุกหมู่บ้าน

ตำบลอำเภอจังหวัด ทำงานอย่างไม่คิดถึงค่าจ้างรางวัล ทำงานตามหน้าที่โดยตระหนักกว่าคนเป็นหมอเป็นแพทย์ต้องให้ความเป็นธรรมแก่คนไข้

♦ ผล คือ ความบริสุทธิ์หมดจดแห่งจิตใจ

ถึงตรงนี้ขอพูดถึงอานิสงส์ คิดเอาเล่นๆว่า หากหมอชีวกโกมารภัจจ์มีอยู่ในบ้านเราในขณะนี้และคิดสมัครผู้แทนก็คงได้คะแนนท่วมท้นทีเดียว ซึ่งอาจถือว่าเป็นอานิสงส์จากการทำความดีอันนั้นก็ได้ อีกประการหนึ่ง เราอาจเปรียบหมอชีวกโกมารภัจจ์ซึ่งมีความดีขจรขยายกำลังเป็นหนุ่มได้กับดอกไม้บาน เมื่อใครเห็นก็ให้รู้สึกชื่นใจใครชม หรืออาจเปรียบได้กับทองหรือเพชรที่อาจถูกแร้วตถุอื่นปนอยู่ แต่ทองคำหรือเพชรนั้นก็ยังคงรักษาความบริสุทธิ์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ไว้ได้ อันนี้หมายความว่า คุณค่าหรืออานิสงส์ของการทำงานตามหน้าที่ การรักษาพยาบาลผู้ป่วยนั้นแม้จะไม่มีใครเห็น แต่ความบริสุทธิ์หมดจดแห่งจิตใจและความดีนั้นยังคงมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม

ดังนั้น ท่านเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย จะเป็นตำรวจจราจรทางบก ก็ตาม จะเป็นเจ้าหน้าที่พยาบาลคนป่วยคนไข้ในโรงพยาบาลก็ตาม เมื่อเราทำหน้าที่ของเราให้ถูกต้องแล้วอานิสงส์จะตามมาเอง เราอย่าอยากได้อะไรหรือหวังผลอะไรเลย เมื่อเราทำงานตามหน้าที่ของเราแล้ว อันนั้นได้ชื่อว่าเราคนหนึ่งเป็นผู้ซื้อตรงต่อหน้าที่ และเคารพนับถือกฎระเบียบและตัวเอง ดังนั้น พระพุทธเจ้าของเรา ท่านจึงตรัสเอาไว้ว่า **“ทำดี-ดี ทำชั่ว-ชั่ว”** ท่านตรัสไว้อย่างนี้ พวกเราผู้เป็นเจ้าหน้าที่เป็นข้าราชการ โดยเฉพาะตำรวจจราจร ก็ควรรักษาศีลในการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือ ผิดเป็นผิดถูกเป็นถูก หรือท่านที่เป็นแพทย์เป็นพยาบาลเป็นอะไรก็ตาม ก็ต้องรักษาศีลด้วยการทำไปตามหน้าที่ของตนๆ เมื่อทุกคนทำไปตามหน้าที่แล้ว งานก็จะก้าวหน้าไปทุกแห่งทุกมุม ไม่ว่าจะเป็นมุมไหนต้องเจริญก้าวหน้าไป

อาตมาเห็นว่า **เหตุของการเกิดอานิสงส์ประการแรกก็คือ ความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำงานให้ดีที่สุด ด้วยความเมตตาเอื้ออาทร ใช้ความรู้ความคิดอย่างเต็มที่ และทำงานด้วยจิตที่เป็นธรรม** เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้คนที่มารับบริการก็จะประทับใจ โรงพยาบาลและแพทย์ก็มีชื่อเสียง ชื่อเสียงดีนี้ก็จะระเบิดออกไปไกลในทุกทิศ หรืออย่างน้อยในแง่ของบุคคล ชาวบ้านก็จะพูดระบือกันเองว่า หมอคนนั้นดี พยาบาลคนนี้ดี นี่แหละเป็นอานิสงส์ที่เราจะได้รับ

อาตมาขออ้าว่า **ขอให้เราทุกฝ่ายสุจริตต่อหน้าที่** ตรงนี้
ขออ้างพระพุทธรเจ้าว่าพระองค์ก็เคยตรัสสอนให้คนทำงาน
ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อย่าทำด้วยความทุจริต “สุจริต”นี้แหละ
เป็นสิ่งที่ชาวที่สะอาดที่สว่าง และเป็นสิ่งที่นำความสงบมาให้
กล่าวคือ “สว่างที่กลางใจ” ถ้าคนเรามีจิตใจสกปรกเศร้าหมอง
เป็นมลทิน ก็คือจิตใจมีสภาพเน่าเหม็นเปียกแฉะอยู่ในที่นั้น
คำว่า“อานิสส”นั้น อาจใช้คำว่า“บุญ”ก็ได้ และก็เป็นบุญที่แท้จริง
ด้วย **อานิสสหรือบุญที่แท้จริงนั้นอยู่ที่จิตใจของเรา ซึ่งก็คือการ
ที่จิตใจมีความสะอาด - สว่าง - สงบนั่นเอง**

พวกเราต่างศึกษาเล่าเรียนพุทธศาสนามาบ้างแล้วทั้งนั้น แต่
เรากลับไม่สนใจคำสอนของพระพุทธรเจ้า เพราะมักไปสนใจแต่
เรื่องนอกแนว แล้วยังมักจะอ้างว่าเราคนหนึ่งเป็นชาวพุทธนับถือ
ศาสนาพุทธ ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธรเจ้า หากจะพูดใน
มุขกลับ ก็คือ เราคนหนึ่งนั่นเองแหละที่เป็นผู้ปฏิบัติพุทธศาสนา
ที่อาตมาพูดมาเพียงเท่านี้ ขอให้พวกเราลองทบทวนดูสิว่า จริงๆ
แล้วเราเป็นบุคคลฝ่ายไหนประการใดกันแน่ หากพวกเราสนใจ
ธรรมะในพระพุทธรศาสนาจริง ถึงแม้จะเป็นคนส่วนน้อยนี้ก็ตาม
จะทำให้โลกเจริญได้ คนส่วนน้อยนี้แหละที่จะทำให้ธรรมะกลับคืน
เข้ามาสู่จิตใจคนได้ โดยวิธีที่ว่า **ขั้นแรกเราทุกคนควรศึกษาและ
ปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละคนให้ดีที่สุด** หากทำได้เช่นนี้จะเป็นการ

ช่วยเตือนคนที่ทำผิดไปด้วยในตัว จะไม่ชวนกันทำให้เกิดความ
ฉิบหายเสื่อมโทรม เมื่อมั่นใจในตนเองดีแล้ว เราก็อาจช่วยเตือน
ผู้อื่นที่ละเลืกลงน้อยได้อีกด้วย ทั้งนี้เพราะหากเราไม่เตือนคนคนหนึ่ง
ก็จะกลายเป็นผู้เฒ่าเหินเปี่ยงและอยู่ในที่นั้น และจะเป็นเหตุ
ให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนรวมอย่างที่ไม่ควรจะเป็น ดังคำโบราณ
ท่านว่า ปลาเน่ตัวเดียวในข้องหากไม่รีบกำจัด นานไปปลาทั้งข้อง
ก็จะพลอยเน่เสียหายไปด้วย คำสอนของพระพุทธเจ้ามีบทบาท
ต่อสังคมอยู่มากในแง่นี้ ตรงที่ป้องกันไม่ให้สังคมเน่เหินนี้แหละ
จึงควรอย่างยิ่งที่เราจะยึดถือคำสอนของพระพุทธเจ้า อาตมา
คนหนึ่งที่กำลังรับรองคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อเราเป็นคนไม่มี
ทุกข์เสียแล้ว เราจะไปไหนก็ไม่มีทุกข์ แต่ถ้าเราเป็นคนมีทุกข์
เสียเอง จะไปช่วยใครได้นอกจากจะเอาทุกข์ไปเพิ่มให้เขาเสียอีก

◆ ผล คือ สวรรค์นิพพานในปัจจุบัน

เมื่อพูดถึงผลถึงอานิสงส์ เรามาคิดกันไปถึงเรื่องสวรรค์ นิพพาน คือมักจะคิดกันว่าคนทำดีต้องไปสวรรค์ ส่วนคนทำชั่ว ต้องไปตกนรก นรกสวรรค์ในอนาคัดนั้นอย่าเพิ่งเอามาคิด แต่ ควรรู้จักนรกในปัจจุบันนี้ก่อน สวรรค์บนฟ้าก็เช่นกัน เอาเก็บไว้ ก่อน ให้มาดูสวรรค์ปัจจุบันนี้ก่อน สวรรค์ปัจจุบันอยู่ที่ไหน อยู่

ในตัวเรา อยู่ในบุคคลนี้เอง คืออยู่ในคนที่คิดดีพูดดีทำดี แต่เมื่อเราทำชั่วพูดชั่วคิดชั่ว ก็จะไปพบไปคบอยู่กับคนชั่ว ซึ่งก็คืออนรคนั่นเอง ขอให้เรามาศึกษาดูง่าย ๆ ซึ่งพวกเราทั้งหลายก็คงเห็นกันอยู่แล้ว เช่น พวกที่ทำผิดทำชั่วไปฉ้อโกงเขาไปปล้นเขามา ก็ต้องถูกตามล่าตามล้าง ต้องถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจตามจับ ต้องคอยหลบหนีหลบซ่อน เป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา เช่นนี้ก็แสดงว่าตกนรกชัด ๆ ส่วนพวกเราที่ไม่ได้ทำอะไรผิด เราก็ไม่มีอะไรต้องกังวล ไม่ต้องคอยหลบคอยซ่อน แม้เจอเจ้าหน้าที่ตำรวจก็รู้สึกปลอดภัย ซึ่งก็เหมือนกับอยู่ในสวรรค์นั่นเอง พวกเราเองก็อาจคิดเช่นนั้นกันอยู่แล้ว แต่อาตมาอยากจะย้ำให้พวกเราทำความเข้าใจเรื่อง “*สวรรค์นิพพานในปัจจุบัน*” นี้ให้มาก

เมื่อพวกเราทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้มากแล้ว ความสุขความเจริญความก้าวหน้าจะมาถึงตัวเราและสังคมของพวกเราเอง หน้าที่ของเราต้องเกี่ยวข้องกับคนป่วยคนไข้คนได้ทุกข์ ดังนั้น สิ่งที่เราจะต้องระลึกอยู่เสมอก็คือ ทำจิตวิญญาณของเราให้มีเมตตาเข้าใจสภาพที่แท้จริงของโลกและชีวิต ดังคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า “*สัพเพสัตตทา คือ มนุษย์และสัตว์ทั้งหลายล้วนหน้า ต่างเป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น*” หากระลึกได้ เช่นนี้อยู่ตลอดเวลาจิตของเราก็จะขาวสะอาดและอ่อนโยน นี่แหละคือคาถาสำหรับความสุขความเจริญความก้าวหน้าในชีวิต และ

สำหรับการทำงานและการครองชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมของมนุษย์ หากเรานึกถึงความทุกข์ในตัวเราและปฏิบัติกับตัวเราอย่างไร เราก็ควรเห็นความทุกข์ในผู้อื่นและควรปฏิบัติกับผู้อื่นเช่นนั้นด้วยเช่นกัน คือทำตัวให้เป็นเพื่อนทุกข์ของกันและกัน หากเราทำได้ เราจะได้พบความสุข

สำหรับแพทย์หรือพยาบาล อาตมาขอให้ถือเอาหมอชีวิต-โกมารภักจ์เป็นตัวอย่างเป็นวีรบุรุษ หากทำได้เช่นนั้นโลกก็จะมีแต่ความสุขสงบ และนี่แหละคือผลานิสงส์ที่เราควรยึดถือควรตั้งศรัทธาไว้ หรือตั้งโครงการสำหรับชีวิตทางจิตวิญญาณไว้ พระพุทธเจ้าท่านเคยตรัสไว้ว่าการเป็นหมอเป็นแพทย์ดีกว่าการเป็นคนมีเงินเป็นล้าน นี่เป็นเรื่องที่น่าปิติและภาคภูมิใจ เพราะว่าการเป็นหมอช่วยให้ชีวิตคนหลายคนรอดพ้นจากความตายได้นั้น หากคิดเป็นอานิสงส์แล้วก็หาค่ามิได้ คิดคำนวณไม่ได้ด้วยเงิน แม้จะเป็นแสนเป็นล้านก็ตาม **สิ่งที่เป็หัวใจที่จะนำเราให้มุ่งเข้าไปสู่ศรัทธานี้ได้ ก็คือ การหมั่นเจริญสติ ทำจิตให้สะอาด-สว่าง -สงบอยู่เสมอ** เรื่องสวรรค์นิพพานมันก็มีอยู่ในตัวคนเรา นี่แหละ ไม่ใช่เหมือนกับที่ตำราพูดเอาไว้ว่าสวรรค์อยู่ชั้นนั้นชั้นนี้ นิพพานอยู่ชั้นนั้นชั้นนี้ อันนั้นมันเรื่องตำรา อาตมาไม่ขอยืนยัน แต่อาตมาขอยืนยันคำของปญฺเฑาตายายของเราที่ว่า **สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ในใจ นิพพานก็อยู่ในใจเรานี้แหละ**

เมื่อพูดถึงเรื่องความเห็นที่ถูกต้องในการปฏิบัติหน้าที่ของหมอของพยาบาลแล้ว อาตมาขอถือโอกาสนี้พูด **เรื่องชีวิตจิตใจของเรา** บ้าง เพราะการจะมีโอกาสมาพูดที่นี้นั้นไม่ใช่่ง่ายนัก ทำไมต้องพูดเรื่องชีวิตจิตใจด้วย ทั้งนี้ก็เพราะอาตมาเคยไปพูดหลายแห่ง เช่นที่โรงพยาบาลรามมาฯ โรงพยาบาลศิริราช ฯลฯ และพบว่า หมอบางคนปฏิบัติหน้าที่ด้วยความทุกข์ ด้วยความจำเป็น ไม่ได้ทำด้วยความเห็นอกเห็นใจหรือด้วยจิตใจที่สบาย คนเหล่านั้นเคยถามอาตมาว่า “ทำอย่างไรหลวงพ่อ ที่จะทำด้วยจิตใจสบาย ทำอย่างไรจึงจะปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีความทุกข์” อาตมาก็พูดให้ฟังว่า **ความจริงแล้วจิตใจของเราไม่มีทุกข์ มันอยู่ของมันนิ่งๆ เฉยๆ อันนี้แหละพระพุทธเจ้าท่านเรียกว่านิพพาน คือจิตใจเป็นอุเบกขา คำว่า“อุเบกขา”นี้หมายถึงวางเฉย ทำการทำงานไปตามหน้าที่ จิตเป็นอุเบกขานี้เองที่เป็นเหมือนลูกตุ้มหรือสมอเรือหรือเบรกรถที่จะคอยถ่วงเอาไว้ให้ภาวะจิตของเราอยู่อย่างสมดุล อยู่ตลอดเวลา ไม่เอียงหรือหมุนไปตามกระแสของทุกข์หรือสุข และจิตใจเช่นนี้แหละ คือจิตใจที่อยู่เหนือทุกข์เหนือสุข ไม่ติดอยู่กับดีหรือชั่ว อันนี้แหละ ที่เรียกว่าอภยาภยธรรมหรือนิพพาน ดังนั้นนิพพานนั้นจึงอยู่ที่จิตใจของคน**

♦ ต้องลงมือกระทำให้ถูกต้อง

การจะทำให้จิตใจของเราถึงความสงบในลักษณะนี้ได้นั้น จะพึ่งใครให้ช่วยไม่ได้เลย จะพึ่งผีหรือเทวดาก็ไม่ได้ **ผีหรือเทวดา ไม่ช่วยให้จิตใจของเราสงบนิ่งได้ แต่เรานี่เองจะต้องเป็นผู้ลงมือกระทำให้เอง** อันนี้แหละเข้ากับหลัก อัตตาทิ อัตตะโน นาโถ หรือ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน **การจะทำให้จิตใจถึงภาวะเป็นอุเบกขาได้ก็โดยวิธีการเจริญสตินี้เอง** จิตที่เป็นอุเบกขาจะเป็นเหมือนกับลูกตุ้ม คอยถ่วงไว้ ไม่ให้คนโกรธจัดหรือโลภจัดซึ่งทำให้ตายง่าย และโดยนัยนี้มันก็จะเป็นการทำลายโมหะไปด้วยในตัว โมหะนี้แหละ ที่เป็นตัวปรุงโลภะและโทสะ อันเป็นตัวการที่ทำให้คนเราไปทำผิดๆ พระพุทธเจ้าสอนเน้นให้คนเรามีสติ - มีสมาธิ - มีปัญญา

พูดถึงสมาธิแล้ว มักมีอาจารย์สอนกันไปว่า ให้ไปนั่งหลับตา สงบจิตสงบใจทำสมาธิ แต่ความจริงนั้น พระพุทธเจ้าท่านสอนสมาธิเอาไว้ว่า ให้ตั้งใจการทำงานตรงต่อเวลา ตรงต่อหน้าที่ ไม่เหมือนกับอาจารย์สมัยนี้สอน นี่อาตมาพูดด้วยสัมมาทิฐิ กล่าวคือด้วยความเห็นถูกต้อง และนี่เองจึงจำเป็นต้องพูดตรงไปตรงมา ดังนั้น หลักคำสอนทางพุทธศาสนาจึงเน้นที่ตัวสติตัวปัญญา ส่วนสมาธินั้นไม่ต้องพูดถึงก็ได้ โดยเฉพาะสมาธิอย่างที่เขาสอนกันอยู่นั้น

สมาธิจริงๆ ก็คือตั้งใจมั่น ตั้งใจทำงาน

สติ ก็คือความระลึกได้ ก่อนทำ-ก่อนพูด-ก่อนคิด

ส่วน ปัญญา จะเป็นตัวรอบรู้

ท่านสอนอย่างนี้

ขออย่าอีกครั้งว่าพระพุทธองค์ไม่ได้สอนให้นั่งหลับตา เพราะการกระทำอย่างนั้นไม่เกิดผลอะไร สมมติเรานั่งหลับตาอยู่ในมุ้ง และเรามีทองอยู่ในบ้าน หากมัวแต่หลับตาอยู่ใจรื้อขึ้นมาเอาทองไปเราก็คงไม่รู้ไม่เห็น อีกตัวอย่างหนึ่งเป็นเรื่องจริง มีนายตำรวจคนหนึ่งมาหาอาตมาและบอกว่าอยากทำสมาธิ และเล่าให้ฟังว่าเคยทำมาแล้ว ๗ ปีแต่จิตใจไม่สงบ อาตมาก็เลยถามว่าคุณเคยทำมาอย่างไร เขาก็บอกว่า นั่งหลับตา เขาสวมแว่นตามาด้วย อาตมาก็เลยให้เขาถอดแว่นออกแล้วให้นั่งสมาธิหลับตาให้ดู พอเขานั่งหลับตาอาตมาก็หยิบแว่นไปซ่อนแล้วบอกให้ลืมตาขึ้น และถามว่ามานั่งหลับตาอย่างนี้แล้วของหายคุณรู้ไหม เขาก็บอกว่า ไม่รู้ การที่ของหายนี้เป็นโทษหรือเป็นคุณ เขาก็ตอบว่า เป็นโทษเพราะมันทำให้ของหาย ตัวอย่างนี้บอกให้รู้ว่าคนที่คิดว่าตัวเองมีความรู้สูง มีปริญญาตรีโทเอก แต่ก็อาจถูกคนงมงายสอนให้เชื่อผิดๆ ก็ได้ ฉะนั้น ต่อไปใครมาสอนก็ควรรับฟังไว้ แต่อย่าเพิ่งเชื่อเสียทีเดียว พวกเราเป็นชาวพุทธต้องรู้จักให้รู้จักจริงรู้จักใคร่ครวญดูเหตุผลว่าตรงกับคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วหรือยัง ถึงไม่ตรง

ก็รับฟังเอาไว้ เดี๋ยวนี้มีมากเหลือเกินที่สอนกันผิดๆ เดี๋ยวนี้
อาตมาไปบรรยายธรรมที่ไหนก็ตาม อาตมาต้องพยายามพูดเรื่องนี้
ให้คนฟัง

เท่าที่สังเกตมา คนเราหรือสติปัญญาของคนเรานี้อาจแบ่งได้
หรือเปรียบได้กับข้าวสามประเภท คือ ข้าวที่หนึ่ง ได้แก่ข้าวอ้วน
ข้าวเต็มสมบูรณ์ ซึ่งเมื่อเอาไปเพาะไปปลูกจะงอกรากเจริญเติบโต
อย่างรวดเร็ว หรือเมื่อเอาไปสีก็ออกมาเป็นข้าวที่หนึ่ง เมล็ดเต็ม
สวยได้ราคาดีใครๆก็ต้องการ อีกประเภทหนึ่งคือข้าวที่สอง
เมล็ดจะเล็กผอม แม้เอาไปเพาะอาจขึ้นได้แต่ก็ไม่ดีเท่าข้าวที่หนึ่ง
ส่วนชนิดที่สามคือข้าวลีบเพาะไม่ขึ้น ใช้ประโยชน์ได้แต่เพียงเป็น
กลบเป็นรำ พวกเราที่มานี่ขอให้ทำสติปัญญาให้เหมือนข้าว
ที่หนึ่ง ตั้งใจฟังให้เต็มที่ และเมื่อฟังแล้วนำไปปฏิบัติก็จะเกิด
อานิสงส์ที่น่าพอใจอย่างแน่นอน

♦ ผล คือ การอยู่เหนือโลก

ขออย่าให้ฟังด้วยความจริงใจและด้วยสติปัญญาจริงๆว่า
พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่า “ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา” ก็คือ
เห็นตัวเราเองนี่แหละ เห็นจิตเห็นใจตัวเองนี่แหละ ธรรมะก็คือ

ตัวเราเองนี่แหละ การเห็นตัวเรากำลังทำ - กำลังพูด - กำลังคิด นี่แหละเรียกว่าเห็นตัวเรา ส่วนเห็นจิตเห็นใจนั้นอาจจะลึกลงไปอีกให้เข้าใจอย่างนี้ ถ้าเข้าใจผิดไปจากนี้ไม่เป็นสัมมาทิฐิตามแบบของพระพุทธเจ้า การที่ให้อูจิตดูใจนั้นก็เพราะจะได้เห็นว่า บางทีจิตใจของเราเข้าไปในความคิด เมื่อเข้าไปในความคิดมันก็ปรุงเรื่อยไป สิ่งทีพระองค์สอนก็คือว่า **เมื่อเห็นความคิด หรือเมื่อมันคิดขึ้นมา ให้สลัดความคิดทิ้ง มาตั้งสติดูมัน อันนี้เรียกว่า “วิชชา” “ปัญญา”**

ส่วนคำว่า “อวิชชา” แปลว่า “**ความไม่รู้**” แต่ไม่รู้ในที่นี้ ไม่ใช่ไม่รู้จะกินข้าวยังไง จะอาบน้ำยังไง ไม่ใช่ไม่รู้อย่างนั้น อันนั้นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหากออกไป ไม่ใช่เรื่องนี้ **คำว่าอวิชชา นี้ คือ ไม่รู้จักสมุฏฐานที่เกิดของทุกข์** พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ว่า อวิชชาเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร สังขารเป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณ วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป นามรูปเป็นปัจจัยให้เกิดอายตนะ อายตนะเป็นปัจจัยให้เกิดผัสสะ ผัสสะเป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา เวทนาเป็นปัจจัยให้เกิดตัณหา ๗ เกิดอุปาทาน ๗ เกิดภพ ๗ เกิดชาติ ๗ เกิดชรา มรณะ ๗ เกิดทุกข์ เวียนกันไปจนครบรอบเป็นปัจจัยการหรือเรียกว่า “**ปฏิจลสมุปบาท**”

ที่นี้เรามองอีกด้านหนึ่งบ้าง คือ “วิชา” แปลว่า “รู้” อาจมีคำถามว่า รู้อะไรก็รู้ความคิด นั่นแหละ คือ เมื่อมันคิดขึ้นมาเป็นความคิดนั้นถูกเห็น หรือติดกับ เหมือนแมวกับหนู หัวใจของเรื่องก็คือ เมื่อเราเห็นความคิดของตัวเอง มันจะเกิดการหยุดชะงัก มันไม่ปรุง อันนี้เรียกว่าวิชา แต่ถ้ามันคิดขึ้นมาเป็นเรื่องเป็นราวไปนั้น อันนั้นเป็นเพราะเราเข้าไปในความคิด จึงเป็นความคิดของอวิชา ส่วนอันนี้เป็นวิจิระดับทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เรา รู้จัก “วิธีดับทุกข์” และ “ต้นเหตุของทุกข์” ที่มาของทุกข์ดับให้มันได้ ถ้าดับไม่ได้เหมือนคนนั้นกลัวตาย แต่ถ้าผู้ใดดับทุกข์ได้แล้วพระพุทธเจ้าทรงตรัสเรียกว่าเป็นคนที่อยู่เหนือโลก “เหนือโลก” ในที่นี้ไม่ใช่อยู่บนฟ้าบนสวรรค์หรืออะไรอย่างนั้น แต่หมายถึงอยู่เหนืออารมณ์อยู่เหนือความทุกข์ ความทุกข์รบกวนไม่ได้นั่นเอง ทำงานทำการอย่างไม่มีทุกข์ ที่ว่าอยู่เหนืออารมณ์ เช่น ใครจะพูดอย่างไรเราก็ฟังได้ พูดผิดพูดถูกเราก็ฟังได้ การงานของเราเราทำได้ตามหน้าที่ อย่างนี้เรียกว่าคุณอยู่เหนือโลก

พระพุทธเจ้าของเราเป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ดับทุกข์ได้ดับกิเลสได้แล้ว พระองค์ก็ยังเดินเห็นกินข้าวอย่างเราๆนี่เอง แต่ที่เราคิดกันไปเองกลับเข้าใจไปผิดๆว่าคนดับกิเลสต้องไม่อยู่แบบนี้หรือเข้าใจไปว่าเงินหรือรถยนต์เป็นกิเลสไปเสีย การเข้าใจเช่นนี้มันผิด อันที่จริงเราต้องยอมรับว่า คนขยันรู้จักเก็บออมสะสม

เขาก็ต้องมีเงินต้องมีรถยนต์ ส่วนคนซึ่งเกียจคร้านไม่มีสิ่งของอะไรเลยเลย จะถือว่าหมดกิเลสอย่างนั้นก็ได้ มันไม่ใช่อย่างนั้น คนซึ่งเกียจคร้านไม่ใช่คนดี หรือได้น้อยง่ายมากก็ไม่ใช่คนดี พระพุทธเจ้าท่านสอนให้คนทุกคนขยันหมั่นเพียร ท่านพูดถึง “ขันติ” คือ ความอดทน “โสรจจะ” ความสงบเสงี่ยม ท่านสอนให้รักษาให้หา แต่ก็ไม่ใช่ว่าให้หาแล้วเอาไปเล่น ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านสอนทุกแง่ทุกมุม ให้หลักทางอบายมุข ซึ่งพวกท่านก็คงรู้ดี อบายมุขนั้นเป็นปากทางลงไปสู่ความพินาศฉิบหาย

♦ ปรับความเห็นให้ถูกต้อง

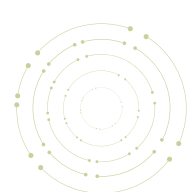
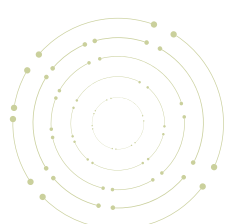
ความเข้าใจผิดประการหนึ่งที่ต้องแก้ไข ก็คือ คนเราทำบุญแล้วอธิษฐานอยากไปเมืองสวรรค์ อันนี้ อาตมาเคยถามโยมผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งไปสัปดาห์ที่วัดโมกข์ว่าเคยเห็นเมืองสวรรค์ไหม เขาบอกว่า ไม่เคยเห็น อาตมาก็เลยถามต่อไปอีกว่า เมื่อไม่เคยเห็นแล้วอยากไปทำไม และได้ถามอีกว่าเมืองสวรรค์อยู่ที่ไหน เขาก็ตอบว่า ไม่ทราบ เรื่องสวรรค์นั้นอาตมาเคยอ่านหนังสือ ได้ความมาว่าในเมืองสวรรค์นั้นมีอัตราส่วนผู้ชายคนเดียวต่อผู้หญิงห้าร้อยคน ขอให้คิดดูเองเถิดว่าจะเป็นอย่างไร สนุกไหม แค่อสองคนก็ยังทะเลาะกันจะตีกันตายอยู่แล้ว แต่นี่ตั้งห้าร้อยคนแล้วจะไป

ทำไม นี่แหละเป็นเรื่องที่เรายังเข้าใจไม่ได้ ยังไม่ได้ใช้ปัญญาพิจารณาให้ถี่ถ้วน อันนี้เป็นเรื่องที่เราต้องศึกษาให้รู้จักเมืองสวรรค์จริงๆ เราจึงจะไปไม่ผิด ถ้าเราไม่รู้จักเราก็จะเดินทางผิดนะซี นี่แหละ ที่ว่าคนไทยนับถือศาสนาพุทธแต่ไม่รู้ว่าการปฏิบัติศาสนาสอนเรื่องอะไร

เวลาหมดแล้ว สุดท้ายนี้ หลังจากที่อาตมา ได้ให้ข้อคิดเตือนจิต สะกิดใจมาพอสมควรแล้ว อาตมาขอถือโอกาสนี้อ้างเอาคุณของพระพุทธเจ้าและพระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ตลอดจนคุณของพระอรหันตสาวกของพระพุทธเจ้า มาเป็นอาณิสสร เป็นเครื่องเตือนจิตสะกิดใจของญาติโยมทุกท่าน ให้ได้พบกับจิตใจที่สะอาด - สว่าง - สงบในชีวิตนี้ด้วยเทอญ

ที่มา : หนังสือ *พลิกโลกเหนือความคิด* พิมพ์ครั้งที่ ๙ หน้า ๔๑-๔๕





ทางสายตรง

ตั้งใจฟัง ที่พูดให้ฟังนี้ไม่ใช่ให้จำเอาไปสอนคนอื่น แต่ให้เราเอาไปปฏิบัติให้มันมี ให้มันเป็นอย่างนั้น จึงเรียกว่าเข้าใจธรรมะ มีคำกล่าวกันว่า “พระพุทธเจ้าไม่ใช่ ทองคำ พระธรรมไม่ใช่ใบลาน พระสงฆ์ไม่ใช่ลูกชาวบ้าน” แล้วคืออะไร คือการปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติออกจาก ทุกข์

เมื่อพูดถึงการปฏิบัติ เราจะทำกันอย่างไร โดยวิธีใด วิธีที่ผมทำในตอนแรกดี แต่ไม่เกิดปัญญา เช่น การให้ทานรักษาศีลนั่งสมาธิหลับตาภาวนาพุทโธบ้าง สัมมา อะระหังบ้าง พองยุบบ้าง อานาปานสติบ้าง สิ่งเหล่านี้เป็น วิธีปฏิบัติทั้งนั้น ผมเคยทำมาแล้ว เช่น วิธีนับหนึ่งสองสาม ถึงสิบ ให้ถูกกับลมหายใจเข้า-หายใจออก แล้วนับตั้งแต่ สิบลงมาถึงหนึ่ง นับตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบ แล้วนับตั้งแต่ยี่สิบ ลงมาถึงหนึ่ง ได้ความสงบแต่เป็นความสงบแบบไม่รู้ตัว เพราะการนั่งดูลมหายใจ นั่งไปนั่งมานั้นจะหลงลมหายใจ เมื่อมันหลงมันก็จะสงบแบบนั้น คำว่า หลง หรือ โมหะ แปลว่า ไม่รู้จริงนั่นเอง

♦ รับรองวิธีนี้

ต่อไปจะได้เล่าถึงวิธีปฏิบัติ ที่ผมมีความรู้ความเข้าใจและรับรองได้ วิธีที่ผมปฏิบัตินั้น นั่งท่าก็ได้ ยืนท่าก็ได้ เดินท่าก็ได้ หรือนอนท่าก็ได้ จะนั่งเหยียดแข้งเหยียดขา นั่งขัดสมาธิ นั่งห้อยเท้าหรือนั่งพับเพียบ จะอย่างไรก็ได้ไม่สำคัญ ซึ่งมันไปตรงกับตำราที่กล่าวว่า ให้มีสติเข้าไปรู้ในอริยาบถทั้งสิ้น คือ ยืน เดิน นั่ง นอน ให้มีสติเข้าไปรู้ และให้มีสติเข้าไปรู้ในอริยาบถย่อย เช่น คู้ เหยียด เคลื่อนไหว กะพริบตา หายใจ อ้าปาก จะเคลื่อนไหวโดยวิธีใดก็ให้มีสติเข้าไปรู้

บางคนพูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว ก็ยังไม่เข้าใจ ครูบาอาจารย์จึงต้องให้มานั่งดีๆ แล้วใช้ให้คว่ำมือลง พลิกมือซ้ายๆ ให้มีสติเข้าไปรู้การเคลื่อนไหวอันนี้ หรือยกมือไปเอามือมาให้มีสติเข้าไปรู้ กำมือเหยียดมือให้มีสติเข้าไปรู้ อันนี้เป็นจังหวะใหญ่ๆ หยาบๆ แล้วให้มีสติเข้าไปรู้สิ่งที่ละเอียดกว่านั้น เช่น การกะพริบตา ซึ่งละเอียดกว่าการยกมือไปเอามือมา แต่ก็ยังหยาบอยู่ บัดนี้หายใจเข้าหายใจออก ละเอียดเข้าไปกว่าการกะพริบตา ก็ให้มีสติเข้าไปรู้ แต่ที่ละเอียดเข้าไปกว่านั้น ก็คือความคิด ก็ให้มีสติเข้าไปรู้

♦ ไม่ต้องหลับตา

วิธีนี้เป็นวิธีปฏิบัติง่ายๆ แต่ไม่ต้องนั่งหลับตา ถ้าหลับตาแล้วมันจะเป็นมายา ถูกความคิดหลอกลวง ความคิดมันแวบเข้า-แวบออก มันไวที่สุด เมื่อเราคิดไปไหนมาไหน ไม่มีใครจะมาเห็นความคิดของเราได้ มันจึงตรงกับหลักธรรมที่ว่า “สันติภูริโก อันผู้รู้จะพึงเห็นเอง”

“อากาลิโก ไม่ประกอบด้วยกาลเวลา” ไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นตอนเช้าตอนสาย กลางค่ำกลางคืน **เรารู้ได้ เพราะคนเรามันคิดอยู่เสมอ เมื่อมีสติเข้าไปรู้ความคิด จะเห็นว่าความคิดนี้ก็เป็นทุกข์**

ที่ว่าเห็นทุกข์ - อนิจจัง - อนัตตา นั้น เราต้องเห็นตั้งแต่ของหยาบๆ เสียก่อน เช่น พลิกมือขึ้นคว้ามือลง ยกมือไปเอามือมา นี่แหละเป็นทุกข์ กะปริบตาก็คือเป็นทุกข์ มันเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น แต่เราไม่รู้ จึงเรียกว่า ไม่รู้จักทุกข์ **อริยาบถต่างๆ มันบดบังไม่ให้เราเห็นความทุกข์** เหมือนกับคำกล่าวที่ว่า “พระพุทธรูปบังพระพุทธรูป ตัวหนังสือบังพระธรรมคำสอนของพระพุทธรูปเจ้า ผ้าเหลืองบังพระสงฆ์” ถ้าเราเข้าใจอันนี้ได้ เราก็

เข้าใจพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ได้จริงๆ ใครจะว่าอย่างไร
ก็ไม่ได้ไปยึดไปถือคำพูดของคนเหล่านั้น มารู้เฉพาะตัวเอง **เมื่อ
มารู้ตัวเองแล้ว มันจะแก้ปัญหาดตัวเองได้ แก้ทุกข์ตัวเองได้**

ความทุกข์มี ๔ ระดับ คือ กำมือเหยียดมือ กะพริบตา
หายใจเข้าหายใจออก ความคิด ความรู้ก็มี ๔ ระดับ คือ รู้จำ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง การตรัสรู้หรือความหลุดพ้นก็มี ๔ ระดับ คือ
โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหัตต์ อันนี้ไม่ได้จำคำพูดของ
ใครมาพูด รู้เองเข้าใจเองตามแนวที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ และจะ
ต้องปฏิบัติตามวิธีที่กล่าวมาแล้ว ปฏิบัติอย่างอื่นไม่รู้-ไม่เห็น-
ไม่เข้าใจเรื่องนี้ ก่อนนี้ผมเองอยากรู้ว่าพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร
บาปคืออะไร บุญคืออะไร อยากรู้ อยากเห็นอยากเข้าใจเรื่องนี้
เพราะได้ทำบุญให้ทาน รักษาศีล ทำกรรมฐานมาแล้วทุกอย่าง
แต่ก็ยังไม่เข้าใจ

♦ บาปหนักที่สุดในโลก

ที่จะนำมาเล่าสู่ฟังนี้ ไม่ใช่ให้เชื่อ แต่ให้พิจารณา แล้วนำไป
ปฏิบัติเอาเอง ผมเข้าใจว่า **บาปหนักที่สุดในโลก คือ การไม่รู้
ความคิดตัวเองนี้แหละ** จิตใจมันคิดแว็บออกไป เราไม่รู้ไม่เห็น

ไม่เข้าใจ การไม่รู้-ไม่เห็น-ไม่เข้าใจนั่นแหละ มันเป็นบาปแล้ว
ทำไมจึงว่าเป็นบาป บาปเพราะมันดีใจเสียใจไปตามอำนาจของ
ความคิด

♦ ดูความคิด : ทำเหมือน นักฟุตบอลที่ลงสนาม

บัดนี้ ให้เราคอยเฝ้าดูความคิดของเรา ทำเหมือนแมวจับ
หนู ทำเหมือนนักมวยขึ้นเวที คนที่จะเป็นแชมป์ยืนได้ก็ต้องไว
ที่สุด ทำเหมือนนักฟุตบอลที่ลงสนาม เห็นลูกบอลแล้วก็ต้องเตะ
ส่วนความคิดก็เหมือนลูกบอลที่หมุนตัวกลิ้งอยู่ในสนาม และ
เหมือนกับสายน้ำที่ไหลอยู่ตลอดเวลา

วิธีปฏิบัติแบบนี้ไม่ได้ยากเลย ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเงินเรื่อง
ทอง เรื่องรวยเรื่องจน เพศหญิงเพศชาย นักบวชหรือฆราวาส
ก็ปฏิบัติได้ทั้งนั้น ให้คอยเฝ้าดูอยู่อย่างนี้ เมื่อมันคิดปั๊บรู้ทันที
การรู้การเห็นอันนี้ ท่านเรียกว่า กุศล หรือ จลادت หรือปัญญา
เมื่อมันทันกันแล้วจะมีญาณปัญญาเกิดขึ้น “ญาณ” จะพัฒนา
ขึ้นไปเรื่อยๆ เหมือนลำน้ำเล็กๆ ที่ไหลรวมกันเป็นสายน้ำใหญ่

อย่างบ้านผมก็ไหลลงสู่แม่น้ำโขง แล้วไหลลงสู่ทะเลในที่สุด เรื่องนี้ก็เหมือนกัน **คนที่รู้เรื่องนี้ มันจะค่อยรู้ไปๆ จนไปถึงที่สุด ที่เรียกว่า ความหลุดพ้น** หลุดพ้นจากอะไร พุดสั้นๆ ก็ว่าหลุดพ้นไปจากความชั่วทั้งหลาย ถ้าขยายความก็หลุดพ้นไปจากการไหว้วินไปจากการไหว้เทวดา พ้นไปจากการดูถูกข่มขามยามดี พ้นไปจากเรื่องเงินทอง พ้นไปจากสมมติ พ้นไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง

♦ กำบ่อๆ มันจะเป็นเอง

การปฏิบัติก็ต้องปฏิบัติจริง ๆ เติบงกรรมนี้ก็ให้เดินไปเดินมาเฉยๆ ไม่ต้องท่องบ่นหรือภาวนาแต่อย่างใด **อย่าไปอยากรู้ อยากเห็น** มันคิดแล้วก็แล้วไป รู้ทันบ้างไม่ทันบ้างก็ตาม แต่ให้ **ทำบ่อๆ มันจะเป็นเอง** เหมือนดั่งเมล็ดข้าวเปลือก ข้าวเจ้าก็ตาม ข้าวเหนียวก็ตาม ถ้าเป็นเมล็ดอ้วนเมล็ดเต็มเอาไปหว่านลงดินในที่ชุ่มที่เย็นมันก็แตกหน่อขึ้นมาได้จริง ๆ แต่แตกหน่อขึ้นมาไม่พร้อมกัน เพราะเมล็ดแก่เมล็ดอ่อนไม่เท่ากัน เหมือนกับคนซึ่งมักมีความเพียรและสติปัญญาไม่เท่ากัน แต่ถ้าเป็นข้าวลีบ ร้อยวันพันปีก็ไม่สามารถแตกหน่อขึ้นมาได้ มีแต่จะเน่าเปื่อยไป การปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าเดินจงกรมหรือสร้างจิ้งหะอยู่ แต่ไม่ได้เอาสติไปรู้จักใจที่มันนึกคิดไปร้อยแปดพันประการ ไม่รู้

ไม่เห็นมันเลย ก็เหมือนกับข้าวลีบ ไม่มีโอกาสไม่มีเวลาที่จะพบ
ธรรมะได้

♦ ทำไมพูดกันไม่ได้

ดังนั้นการปฏิบัติธรรมจึงเป็นของง่ายสำหรับผู้มีปัญญา แต่
เป็นของยากสำหรับผู้ไม่มีปัญญา ผู้มีปัญญาพูดให้กันฟังครั้งสอง
ครั้งก็รู้เรื่อง ผู้ไม่มีปัญญาพูดกันเท่าใดก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง ท่าน
เปรียบให้ฟังว่า คนกับผีพูดกันไม่รู้เรื่อง ผีมันก็ต้องพูดกับผี
เทวดาก็ต้องพูดกับเทวดา พระอริยบุคคลไปพูดให้ผีฟัง ผีมัน
ก็ไม่รู้เรื่อง เหมือนกับนิทานเรื่องหนึ่งที่พ่อผมเคยเล่าให้ฟัง มีคน
สองคนเป็นเพื่อนรักกัน ไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ คนหนึ่ง
รักษาศีลบริสุทธฺ์ อีกคนหนึ่งไม่บริสุทธฺ์ เมื่อตายจากกันไปแล้ว
คนที่รักษาศีลบริสุทธฺ์ ไปเกิดเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์ อีกคนหนึ่ง
ไปเกิดเป็นหนอนอยู่ในห้องส้วมของพระ ต่างคนก็ต่างติดตามหา
เพื่อนของตน วันหนึ่งคนที่เป็นเทวดาก็มั่นหน้าลงมามองเห็นเพื่อน
ที่เป็นหนอน ก็เลยลงมาถามทุกข์สุขกัน ต่างคนก็ต่างบอกว่า
ตัวเองสบาย แต่เป็นความสบายคนละแบบ เป็นหนอนก็สบาย
แบบหนึ่ง เป็นเทวดาก็สบายอีกแบบหนึ่ง พูดกันไม่รู้เรื่อง ผู้เป็น
เทวดาชวนเพื่อนไปอยู่ด้วย ผู้เป็นหนอนก็ถามว่าสวรรค์สบาย

อย่างไร ผู้เป็นทวดาก็ตอบว่าบนสวรรค์มีทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องการ
ได้สิ่งใดก็นึกเอา ผันเอา หนอนจึงปฏิเสธ ไม่ไปด้วย แล้วบอกว่า
อยู่ในห้องส้วมของพระสะตวกสบายกว่า ไม่ต้องนึกไม่ต้องคิด
ก็มีของให้กินอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นคนกับผีจึงพูดกันไม่รู้เรื่อง

เคยได้ยินคนเรียกคนกันเองว่า “ผี” ถ้าเป็นผู้ชายก็เรียก
ไอ้ผี ถ้าเป็นผู้หญิงก็ว่านางคนนี่คือผี ผีอย่างอื่นไม่เคยเห็นสักที
ผี ก็คือ **คนดีของคนอื่น คนว่ายากสอนยาก** ดังนั้น คนที่เป็น **ผี**
จึงทำความเดือดร้อน ทำความวุ่นวายให้ตัวเองมากที่สุด เมื่อ
ตนเองเดือดร้อนแล้วก็เอาความเดือดร้อนไปให้กับหมู่คณะ แต่
ถ้าเราเยือกเย็น หมู่คณะก็เย็นด้วย หรือไม่ต้องเดือดร้อนเพราะ
เราเป็นต้นเหตุ

◆ แก้ปัญหาตัวเองก่อน

ให้เข้าใจไว้ว่า **การปฏิบัติธรรมนั้นไม่ได้ยาก สบาย** ความ
สบาย ก็คือ **ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข** ท่านเรียกความสบายนี้ว่า นิพพาน
หรือ ความหลุดพ้น ใครจะว่าอย่างไรก็แก้ปัญหาก็ได้ **การแก้ปัญหานี้**
ไม่ได้ไปแก้ที่คนอื่น แก้ที่ตัวเรานี้เสียก่อน ปัญหาแรกของ
คนเราก็คือ เรื่องความโลภ ความโกรธ ความหลง มันทุกข์ที่สุด

มันหยาบที่สุด ถ้าเราไม่เห็นความโกรธ ความโลภ ความหลง ก็ไม่มีโอกาสไม่มีเวลาที่จะรู้ธรรมะได้จริงๆ เพราะมันถูกความโลภ ความโกรธ ความหลงบังไว้ แล้วมันก็ร้ายแรงที่สุด เพราะจะเรียกว่าสัตว์ก็ได้ จะเรียกว่าคนก็ได้ แต่สำหรับมนุษย์นั้นสิ่งเหล่านี้ลดลงไปมากแล้ว เพราะมนุษย์คือผู้ที่สามารถเอาชนะทุกขได้ สวรรค์นิพพานจึงเป็นสมบัติของมนุษย์ ไม่ใช่ของสัตว์ ไม่ใช่ของคน

◆ มนุษย์ทำได้

มนุษย์จึงเป็นผู้ที่สามารถจะปฏิบัติให้รู้แจ้งรู้จริงได้ รู้ได้จริง ๆ หลุดพ้นได้จริง ๆ ญาณเกิดขึ้นได้จริง ๆ ถ้าหากฟังแล้วไปนอนเสีย ไม่ปฏิบัติก็ไม่รู้ หรือปฏิบัติอยู่แต่ไม่มีสติเข้าไปรู้ก็ไม่รู้เหมือนกัน การปฏิบัติธรรมจึงเป็นของง่ายสำหรับผู้มีปัญญา ใครจะว่าอย่างไรก็รู้เท่า รู้ทัน รู้จักกัน รู้จักแก้ รู้จักคำพูดของคน รู้จักจิตใจของตัวเอง รู้จริงเรื่องนี้ ไม่ใช่ไปรู้เรื่องชาติหน้าชาติก่อน พระพุทธเจ้าท่านก็สอนให้เราสนใจในปัจจุบันธรรม ดังคำสวดมนต์ที่ว่า “ผู้ใดเห็นธรรมอันเกิดขึ้นเฉพาะหน้าในที่นั้น ๆ อย่างแจ่มแจ้ง ไม่อ่อนแอจนคลอนแคลน เขาควรพอกพูนอาการเช่นนั้นไว้” พอกพูน หมายถึง พยายามทำความรู้ความเข้าใจกับสิ่งนั้น

♦ ปฏิบัติจริง – ต้องรู้จริง

ในตำรากล่าวเอาไว้ว่า ผู้ที่เจริญสติปัฏฐานสี่อย่างถูกต้อง อย่างนานไม่เกินเจ็ดปี อย่างกลางไม่เกินเจ็ดเดือน อย่างเร็วที่สุด นับแต่หนึ่งวันถึงเจ็ดวันหรือสิบห้าวัน อาณิสสสัมมอยู่สองประการหนึ่ง เป็นพระอรหันต์ในปัจจุบันพบนี้ สอง ถ้าหากไม่ได้เป็นพระอรหันต์ก็ต้องเป็นพระอนาคามี แต่ผมไม่ว่าอย่างนั้น **ถ้าหากผู้ใดเจริญสติแบบเคลื่อนไหว มีสติติดตามรู้ในอิริยาบถทุกอิริยาบถอย่างที่ว่ามาแล้วนั้น ไม่ว่าจะ เป็นอิริยาบถที่เห็นด้วยตา (เช่น กำมือเหยียดมือ กะพริบตา หายใจเข้าหายใจออก) หรือไม่เห็นด้วยตา (ได้แก่ ความคิด) ก็ตาม รับรองอย่างนานไม่เกินสามปี อย่างกลางหนึ่งปี อย่างเร็วที่สุดหนึ่งวันถึงเก้าสิบวัน ปฏิบัติจริง ๆ ต้องรู้จริง ๆ** จะหลุดพ้นถึงที่สุดหรือไม่ก็ตาม แต่ต้องรู้ต้องหมดสงสัยว่าพุทธศาสนาสอนเรื่องอะไร รู้จริง ๆ รู้โดยไม่ต้องเชื่อใครทั้งหมด ผมรู้เรื่องนี้เมื่ออายุสี่สิบหกปี ผมไม่ต้องเชื่อใครอีก ไม่สงสัยอะไรอีก

ที่มา : หนังสือ *เปิดประตูสู่ธรรม* พิมพ์ครั้งที่ ๑ หน้า ๑๘๕-๑๘๕